

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/4/2016
Identifikačné číslo spisu:	1014201573
Dátum vydania rozhodnutia:	23.11.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1014201573.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, so sídlom č. 310, 082 13 Tulčík, IČO: 31 303 862, právne zastúpeného: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, so sídlom Štúrova 20, 042 83 Košice, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra 1, 812 35 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra životného prostredia Slovenskej republiky zo 16. júla 2014, č. 5208/2014-2.3, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. októbra 2015, č.k. 1S 202/2014-60, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. októbra 2015, č.k. 1S 202/2014-60, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte len „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 22. októbra 2015, č.k. 1S 202/2014-60 (ďalej v texte len „odvolaním napadnuté rozhodnutie“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, Odboru štátnej správy ochrany prírody č. 5208/2014-2.3 zo 16. júla 2014 (ďalej v texte len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu.

Prvoinštančný súd, ako uvádza v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia, preskúmal rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu a aj rozhodnutie žalovaného a dospel k záveru, že obidve rozhodnutia sú vecne správne. Prvoinštančný súd zároveň zdôraznil, že vydaním súhlasu ako výnimky sa docieli zmenšenie nepriaznivých vplyvov následnej ťažby v okolitých lesných porastoch a skrátením

približovacej vzdialenosti sa zabezpečí menšie poškodzovanie pôdneho krytu a porastov a zlepši sa ochrana porastov proti požiarom a kalamitám.

Správne orgány v správnom konaní vychádzali podľa názoru prvoinštančného súdu z Odborného stanoviska Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Regionálneho centra ochrany prírody v Prešove z 24. apríla 2013, č. RCOP PO/491/2013 (ďalej v texte len „stanovisko č. 1“) a z Odborného stanoviska Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Regionálneho centra ochrany prírody v Prešove z 19. novembra 2013, č. RCOP PO/1574/2013 (ďalej v texte len „stanovisko č. 2“), pričom Štátna ochrana prírody Slovenskej republiky ako odborná organizácia ochrany prírody zhodnotila možné dopady navrhovanej výstavby lesnej cesty v dotknutom území z hľadiska záujmov ochrany prírody a krajiny.

Na základe stanoviska č. 1 a stanoviska č. 2 bola podľa prvoinštančného súdu trasa navrhovanej lesnej cesty upravená tak, že vedie po existujúcej približovacej lesnej ceste cez jednotku priestorového rozdelenia lesa 79a a 81 v dĺžke cca 360 m, ktorá končí vo svahu, s pokračovaním cez jednotku priestorového rozdelenia lesa 81 a 87 (výstavba novej cesty v dĺžke cca 190 m) a ďalej pokračuje cez ďalšie jednotky priestorového rozdelenia lesa, ktoré sa nachádzajú mimo územia európskeho významu Stredné Pohornádie a napája sa na existujúcu zemnú cestu Ždiarska.

Prvoinštančný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia uviedol, že preskúmal rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu a rozhodnutie žalovaného, ako aj obsah súvisiaceho administratívneho spisu a dospel k záveru, že svojvôľu žalovaného i prvoinštančného správneho orgánu pri rozhodovaní v danom prípade možno vylúčiť. Navrhovaná výstavba lesnej cesty Dubiny-Ždiarska bola správnymi orgánmi na základe zhromaždených podkladov posúdená náležitým spôsobom z hľadiska jej vplyvu na predmet ochrany v dotknutých chránených územiach vrátane možných negatívnych vplyvov spojených s vykonaním terénnych úprav a nepriamych negatívnych vplyvov a s ohľadom na ich povahu správne orgány rozhodli tak, že vydali na výstavbu lesnej cesty podľa § 13 ods. 2 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej v texte len „zákon o ochrane prírody a krajiny“) súhlas za podmienok zohľadňujúcich záujmy ochrany prírody a krajiny v dotknutom území.

Činnosti súvisiace s výstavbou uvedenej zväžnice (odlesnenie, narušenie pôdneho krytu a terénne úpravy, pohyb dopravnej a pomocnej techniky, pohyb osôb, hluk a vibrácie pri používaní techniky počas výstavby) podľa prvoinštančného súdu nepredstavujú neúnosné negatívne vplyvy, pretože úbytok životného a potravinového biotopu živočíchov (3 300 m²) predstavuje v pomere k celkovej ploche územia európskeho významu Stredné Pohornádie (7275,58 ha) len minimálny (0,004 % celkovej plochy). Vyrušovanie európsky významných druhov bude vyššie oproti nulovému variantu len počas plánovaných prác a prepravy materiálu a ľudí, ale nie do takej miery, že by to ohrozilo populácie uvedených druhov už aj vzhľadom ku skutočnosti, že k vyrušovaniu dochádza už aj v súčasnosti, pretože lokalita sa nachádza prevažne v hospodárskych lesoch, kde sa hospodári podľa schválených programov starostlivosti o lesy.

Prvoinštančný súd považoval za nesporné, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí opieral o odborné stanovisko č. 1 a odborné stanovisko č. 2, v ktorých Štátna ochrana prírody Slovenskej republiky ako odborná organizácia ochrany prírody zhodnotila možné dopady navrhovanej výstavby lesnej cesty v dotknutom území z hľadiska záujmov ochrany prírody a krajiny, a ktorých obsah bol premietnutý aj do odôvodnení napadnutých rozhodnutí.

Vo vzťahu k šetrnému spôsobu sústreďovania drevnej hmoty považoval prvoinštančný súd za potrebné uviesť, že porasty, v ktorých sa ťažba plánuje sú pre lesnú techniku dostupné aj bez vybudovanej lesnej cesty, bez ktorej sa však predlžujú vzdialenosti, ktoré musí lesná technika prekonať priamo v poraste, čím je okolité prostredie zaťažené podstatne viac, ako keby sa v danom území nachádzala lesná cesta. Keďže ide o územie s druhým stupňom ochrany, vykonávanie lesohospodárskej činnosti v dotknutom území nie je podmienené rozhodnutím orgánu ochrany prírody, z čoho podľa prvoinštančného súdu vyplýva, že pokiaľ je ťažba vykonávaná v súlade s podmienkami všeobecnej ochrany prírody a krajiny a

druhej ochrany, nemožno ju v zmysle zákona o ochrane prírody a krajiny obmedziť. Porasty v predmetnom území dospeli podľa názoru prvoinštančného súdu do vývojového štádia, kedy transport dreva zohráva významný podiel v technológii výroby, preto sústredený pohyb mechanizačných prostriedkov v línii po lesnej ceste je šetrnejší, ako plošný neusmerný pohyb v poraste postihujúci väčšiu plochu. Prvoinštančný súd preto na záver dodal, že výstavbou lesnej cesty Dubiny-Ždiarska dôjde k zmenšeniu nepriaznivých vplyvov následnej ťažby v okolitých lesných porastoch.

K námietke žalobcu týkajúcej sa zmien odtokových pomerov v území v dôsledku vybudovania lesnej cesty prvoinštančný súd v odvolaní napadnutom rozhodnutí uviedol, že lesná cesta Dubiny-Ždiarska nie je spôsobilá ovplyvniť odtokové pomery tak radikálne, ako uvádza žalobca, pretože samotnou výstavbou lesnej cesty Dubiny-Ždiarska dôjde k nepatrnému záberu lesných plôch s výmerou 0,93 ha a pre účely zvýšenia ochrany okolitých porastov, bol pôvodný návrh trasovania lesnej cesty zmenený do línie existujúcej približovacej cesty, ktorá prebieha paralelne s navrhovanou trasou, ale vyhne sa ochrannému lesu na mimoriadne nepriaznivom stanovišti. V dotknutom území môže práve vykonávaním zásahov bez vybudovania lesnej cesty dôjsť k oveľa nepriaznivejšiemu narušeniu odtokových pomerov, a preto vybudovanie lesnej cesty Dubiny-Ždiarska prispeje k eliminácii tohto nepriaznivého následku. Výstavbou lesnej cesty sa skráti približovacia vzdialenosť, čím sa výrazne zníži pohyb mechanizmov po lesných porastoch, ich pôsobenie na pôdu a vytváranie erózných rýh.

K námietke žalobcu, že rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu ani rozhodnutie žalovaného neobsahujú údaj o tom, aká časť zo záberu lesnej cesty je tvorená prioritným biotopom Eurosibírske dubové lesy na spraši a piesku, resp. aká časť z celkovej plochy na ktorej sa nachádza tento prioritný biotop je súčasťou uvedeného záberu, prvoinštančný súd uviedol, že predmetom konania vo veci žiadosti žiadateľa nebolo vydanie súhlasu na zásah do biotopu podľa § 6 ods. 2 zákona o ochrane prírody a krajiny, preto správne orgány neboli povinné uviesť údaje týkajúce sa záberu a výmery dotknutého prioritného biotopu európskeho významu. Správne orgány vo svojich rozhodnutiach náležitým spôsobom zohľadnili, že územie, na ktorom sa má lesná cesta Dubiny-Ždiarska vybudovať, je územím európskeho významu, pričom pri rozhodovaní zobrali do úvahy aj možné vplyvy navrhovanej činnosti na biotopy európskeho významu, ktoré sú predmetom ochrany tohto územia.

V závere prvoinštančný súd preto konštatoval, že žalovaný v uvedenej veci rozhodol so zohľadnením záujmov ochrany prírody na dotknutom území európskeho významu Stredné Pohornádie, ako aj Chráneného vtáčieho územia Volovské vrchy. Navrhovaná výstavba lesnej cesty umožní, že obhospodarovanie lesných pozemkov sa bude v danej lokalite vykonávať voči prírodnému prostrediu šetrnejším spôsobom, ako by tomu bolo v prípade, ak by takáto činnosť nebola realizovaná. Správne orgány preto postupovali v súlade so zákonom o ochrane prírody a krajiny, keď na základe zisteného skutkového stavu rozhodli o vydaní súhlasu vo veci výstavby lesnej cesty za podmienok zabezpečujúcich záujmy ochrany prírody a krajiny v dotknutom území.

Z obsahu rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu a rozhodnutia žalovaného podľa prvoinštančného súdu jednoznačne vyplývalo, že správne orgány vychádzajúc z vyššie uvedených odborných stanovísk Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky sa náležitým spôsobom vysporiadali so všetkými námietkami žalobcu, ktoré sa týkali narušenia kompaktnosti lesných porastov, zvýšenia fragmentácie biotopov európskeho a národného významu, narušenia kompaktnosti biotopov chránených druhov, vyrušovania chránených druhov pri výstavbe a prevádzke lesnej cesty, ohrozenia drobných bezstavovcov, neprimeraného sprístupnenia lesov pre pytlakov, zlodějov, vykrádačov hniezd, motorkárov, rozširovania invázných druhov rastlín, ako aj ovplyvnenia odtokových pomerov. Na základe vyššie uvedeného preto prvoinštančný súd dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie je vecne správne a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

II.

Žalobca podal v zákonnej lehote proti Rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. októbra 2015, č.k. 1S 202/2014-60, odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe

v celom rozsahu vyhovie, napadnuté rozhodnutie žalovaného aj rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu zruší, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov celého konania. Odvolaním napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za nesprávne z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku - súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a v ustanovení § 205 ods. 2 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku - rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa žalobcu podstatou vysloveného právneho a skutkového názoru prvoinštančného súdu je presvedčenie, že k ťažbe a doprave lesnej hmoty dôjde bez ohľadu na to, či sa lesná cesta Dubiny-Ždiarska vybuduje alebo nie, a keďže pre takúto prepravu ako súčasť lesohospodárskej činnosti nie je potrebný súhlas orgánu ochrany prírody, je vlastne výstavba lesnej cesty spôsobom, ako ochrániť prírodné prostredie, ktoré je súčasťou dvoch území NATURA 2000, pred výrazne negatívnymi dopadmi neusmernenej dopravy vyťaženej lesnej hmoty, a že jej doprava po lesnej ceste bude rovnako znižovať negatívne dopady prepravy dreva na chránené živočíšne druhy.

Žalobca v podanom odvolaní ďalej uvádza, že pozornosti prvoinštančnému súdu zrejme ušlo, že už v rozhodnutí prvoinštančného správneho orgánu sú vymenované viaceré biotopy európskeho významu, vrátane prioritných biotopov, na ochranu ktorých bolo územie európskeho významu Stredné Pohronádie zaradené do sústavy NATURA 2000. V tomto rozhodnutí sú podľa žalobcu vymenované i viaceré rastlinné a živočíšne chránené druhy, ktoré sú predmetom ochrany v dotknutom území európskeho významu. Medzi týmito druhmi sú podľa názoru žalobcu aj druhy európskeho významu, vrátane prioritných druhov.

Záujmom ochrany prírody v predmetnom území európskeho významu je podľa tvrdenia žalobcu udržanie typov prirodzených biotopov a biotopov druhov a v prípade potreby obnovenie priaznivého stavu ochrany v ich prirodzenom rozsahu. Z hľadiska uvedeného potom nemožno celkom dobre porozumieť argumentácii prvoinštančného súdu, ktorý negatívne vplyvy výstavby a prevádzky lesnej cesty bagatelizuje s odôvodnením, že tieto sú menej závažné ako tie, ku ktorým dochádza pri lesohospodárskej činnosti bez výstavby lesnej cesty, pričom túto lesohospodársku činnosť považuje za takú, ktorú možno realizovať aj bez súhlasu orgánov ochrany prírody.

Vychádzajúc z § 5 ods. 5 až 7 zákona o ochrane prírody a krajiny podľa žalobcu vyplýva, že argumentácia správnych orgánov, ale aj prvoinštančného súdu o tom, že výstavba navrhovanej lesnej cesty napriek jej negatívnym dopadom je vlastne jej ochranou pred nešetrejšími zásahmi pri bežnom hospodárení, je v rozpore s povinnosťami obhospodarovateľa lesných pozemkov. Stav, keď orgány ochrany prírody tolerujú taký postup obhospodarovateľa lesa, ktorý ohrozuje priaznivý stav osobitne chránenej časti prírody a nevyužívajú opatrenia na to, aby takýto priaznivý stav obhospodovateľ zabezpečoval, ale svojimi rozhodnutiami umožnia ďalšie zásahy s negatívnymi zásahmi do územia európskeho významu nemožno podľa tvrdenia žalobcu považovať za súladný so záujmami ochrany prírody v predmetnom území.

V závere odvolania žalobca zdôraznil, že ak prvoinštančný súd skonštatoval, že výstavba lesnej cesty poskytne väčšiu ochranu chráneným druhom, je potrebné podľa žalobcu poukázať na to, že bežné obhospodarovanie skutočne nevyžaduje v druhom stupni územnej ochrany súhlas či povolenie orgánu ochrany prírody, zákazy podľa § 34 a § 35 zákona o ochrane prírody a krajiny platia aj pri bežnom obhospodarovaní v druhom stupni ochrany. Predpokladať apriórne, že pri bežnom obhospodarovaní dochádza k porušovaniu týchto zákazov, nie je podľa názoru žalobcu možné vyhodnotiť ako zohľadnenie záujmov prírody, ale ako tolerovanie nezákonného stavu činnosti obhospodarovateľa lesa. V prípade, že orgány ochrany prírody o porušovaní zákazov činnosti voči chráneným živočíchom pri obhospodarovaní lesa majú vedomosti, je predpoklad, že výstavba lesnej cesty ušetrí prírodné prostredie drastických zásahov, ku ktorým dochádza pri jej neexistencii neopodstatnený a nemožno ním podľa žalobcu argumentovať v prospech udelenia súhlasu na výstavbu lesnej cesty.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril v podaní spísanom 11. januára 2016. Podľa žalovaného sa prvoinštančný správny orgán vo svojom rozhodnutí opieral o stanovisko č. 1 a stanovisko č. 2, v ktorých Štátna ochrana prírody Slovenskej republiky ako odborná organizácia ochrany prírody zhodnotila možné dopady navrhovanej výstavby lesnej cesty v dotknutom území z hľadiska záujmov ochrany prírody a krajiny. Vo svojom vyjadrení sa ďalej pridŕžal právnej argumentácie obsiahnutej v odvolaní napadnutom rozhodnutí a zdôraznil, že:

- výstavba lesnej cesty Dubiny-Ždiarska nebude mať významný vplyv na túto lokalitu, nakoľko sa ňou významne nemení intenzita vplyvu na populácie druhov rastlín a živočíchov európskeho významu, ktoré sú predmetom ochrany tohto územia európskeho významu, pričom záber biotopov európskeho významu je vzhľadom k celkovej výmere územia minimálny a po ukončení stavebných prác dôjde prírodnými procesmi k autorevitalizácii línie zhutnenej odvoznej cesty.

- pokiaľ ministerstvo v odôvodnení druhostupňového rozhodnutia konštatovalo, že výstavbou lesnej cesty dôjde k zmenšeniu nepriaznivých vplyvov ťažby okolitých lesných porastoch, z uvedeného tvrdenia nemožno automaticky vyvodzovať záver, že touto hospodárskou činnosťou dochádza k porušovaniu zákazov ustanovených v § 34 a § 35 zákona o ochrane prírody a krajiny. Takýto záver zo žiadneho podkladu, ktoré mali k dispozícii správne orgány, nevyplýva, a ide o ničím nepodložené tvrdenie žalobcu, ktoré nebolo ani obsahom vyjadrení v prvoinštančnom a odvolacom správnom konaní.

Na základe uvedeného zastáva žalovaný názor, že navrhovaná výstavba lesnej cesty Dubiny-Ždiarska bola správnymi orgánmi na základe zhromaždených podkladov posúdené náležitým spôsobom z hľadiska jej vplyvu na predmet ochrany v dotknutých chránených územiach a s ohľadom na ich povahu správne orgány rozhodli správne tak, že vydali na výstavbu lesnej cesty súhlas za podmienok zohľadňujúcich záujmy ochrany prírody a krajiny v dotknutom území.

Vzhľadom na vyššie uvedené vyslovil žalovaný názor, že rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu a rozhodnutie žalovaného, ako aj postup prvoinštančného správneho orgánu a žalovaného v správnom konaní sú v súlade so zákonom o ochrane prírody a krajiny, a preto odvolaním napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Z uvedeného dôvodu žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako odvolací súd, aby podľa § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie a zamietol podané odvolanie žalobcu.

IV.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správny súdny poriadok) preskúmal napadnutý Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. októbra 2015, č.k. 1S 202/2014-60, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 211 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi

predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa prvoinštančný súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho prieskumu odvolaním napadnutého rozhodnutia na základe žaloby, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k odvolaním napadnutému rozhodnutiu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku odvolaním napadnutého rozhodnutia. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi prvoinštančného súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Predmetom súdneho odvolacieho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, Odboru štátnej správy ochrany prírody zo 16. júla 2014, č. 5208/2014-2.3, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené prvoinštančné rozhodnutie - Rozhodnutie Okresného úradu v Košiciach, Odbor starostlivosti o životné prostredie, Oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia kraja z 31. januára 2014, č. OU-KE-OSZP-2014/00013, ktorým tento vydal súhlas podľa § 13 ods. 2 písm. c/ zákona o ochrane prírody a krajiny na výstavbu lesnej cesty Dubiny-Ždiarska na Území európskeho významu Stredné Pohronádie (SKUEV0328) v časti dielca č. 81 (parcela č. XXX/X katastrálnom území T. S., LV č. XXX) a v časti dielca č. 87 (parcela č. XXX v katastrálnom území T. S., LV č. XXX) na lesný územný celok Malá dolina, za účelom sprístupnenia porastov. Celková dĺžka navrhovanej zväžnice je 1550 m, z toho v Území európskeho významu Stredné Pohronádie (druhý stupeň ochrany v zmysle zákona o ochrane prírody a krajiny) je úsek dlhý 550 m.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmajúc odvolaním napadnuté rozhodnutie ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania konštatuje, že argumentácia žalobcu nie je spôsobilá

vyvrátiť dôvody, na základe ktorých prvoinštančný súd zamietol jeho žalobu. Prvoinštančný súd sa v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia podrobným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávaný prípad.

Podľa názoru odvolacieho súdu, bola celá vec prešetrená riadne a skutkový stav bol podrobne zistený, o čom svedčí obsah administratívneho spisu, z ktorého vyplýva uvedené. V súdnom konaní bolo obsahom administratívneho spisu preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia s tým, že prvoinštančný súd dostatočne podrobne a presne posúdil zistený skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené. Preto ak prvoinštančný súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch inštancií a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a práv žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. októbra 2015, č.k. 1S 202/2014-60, ako vecne správny podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku v spojení s § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

V.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c Občianskeho súdneho poriadku, § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolací súd v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.